

Còmic Josep Gálvez

Buñuel a les Hurdes

Buñuel en el laberinto de las tortugas és una mena de recreació del making of del rodatge del documental *Las Hurdes, tierra sin pan*, del director de Calanda. Ara bé, no es tracta d'una reconstrucció documental, sinó d'aprofitar el context per aproximar-se, en gran part de manera imaginària, a la figura de Luis Buñuel.

Buñuel en el laberinto de las tortugas

Fermin Solís
Astiberri
Bilbao, 2009
Pàgines: 126
Preu: 18 euros

Fermin Solís, el seu autor, aconsegueix amb una eficaç estratègia narrativa, que conjumina informació i ficció, oferir un ventall de perspectives que no es tradueixen en diagnòstics sobre la complexa i atractiva personalitat de Buñuel. Una llarga i viva conversa, per uns carrers gairebé deserts de París, entre Buñuel i el seu amic Ramon Acín serveix per apropar-nos a la seva adscripció al surrealisme i al rebuig del sistema, i també és un vehicle per a la voluntat de provocació del director, alhora que explica la motivació de la pel·lícula.

La part del llibre dedicada a la descripció del rodatge ens ofereix un interessant joc de mirades i de relacions a *trois* entre Solís, Buñuel i Las

Hurdes. De manera que la comarca extremenya es converteix en objecte i subjecte de la narració, símbol de la decadència d'una societat i realitat conformada per persones; a més de ser un passat que va interactuar amb Buñuel i que interroga i dona respostes al present de Solís.

El grafisme de Solís, que ha evo-

lucionat des de la influència dels francesos Dupuy i Berberian fins a una caricatura força expressionista, s'adapta molt bé a la deformació crítica de l'univers creatiu de Buñuel, alhora que reflecteix l'especial missatge de las Hurdes de llavors amb una distància plena de discreció, respecte i solidaritat. *

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

Que sovint em sé tan a prop teu

La periodista cultural ja té una edat i, doncs, ha fet entrevistes per donar i per vendre. No té cap mèrit: forma part de la feina. Ha conversat amb els millors escriptors del món mundial, inclosos tres premis Nobel, ha passat una tarda a casa del seu cantautor espanyol preferit i ha compartit una hora llarga en una habitació d'hotel amb una actriu i directora de Hollywood que ha guanyat un parell d'Oscars i va motivar un atemptat frustrat contra un expresident dels Estats Units. També va entrevistar Carla Bruni quinze anys abans que es convertís en la primera dama francesa: a la futura dona de Sarkozy se la coneixia llavors per haver-se lligat Mick Jagger.

Hipocondríaca com Woody Allen, la periodista va treballar per a una revista mèdica en què havia de sotmetre personatges de primera fila a un delicat qüestionari sobre la salut i les malalties. Fins i tot va arrencar reflexions sobre la mort i el més enllà a una vintena d'artistes i intel·lectuals que avui en podrien parlar amb coneixement de causa, si existís la resurrecció. En resum, que la noia (a qui, desenganyem-nos, ja fa temps que diuen *senyora*) s'ha acostumat a anar per la vida amb una gravadora a la motxilla.

Tot i això, la periodista cultural no havia entrevistat mai el seu ídol de capçalera (li havia robat quatre declaracions a peu dret després d'un concert, i para de comptar). No se li havia presentat l'oportunitat perquè ella no se l'havia buscada, diguem-ho clar. Els mites convé seguir-los d'un tros lluny: si ens hi acostem gaire, potser cauen com la borsa en plena crisi. Però ara que el seu únic mite s'ha jubilat i l'ha deixada òrfena de tantes coses, la nostra amiga ha aparcat les precaucions. Perquè sí, perquè ja tocava. Ha quedat amb Ell en un bar del Born que no és ni el Cafè Antic ni la Taverna del Mar. Damunt la taula, un caçador de paraules d'última generació, una ampolla d'aigua mig plena i un cafè amb llet descafeïnat. De màquina. *

EL POEMA

Eros i Tànatos (X)

Ets un supervivent, recialla d'una inèrcia que ara i adés s'estova com un batec d'autòmat, inconscient com la closca d'un cargol en una aigua que segueix el vell rastre de la mort impertèrrita, sentenciat al foc lent i al bes de la mandíbula: les parets d'aquest càrrec són un cilindre altíssim, llefiscós, impossible, i el tap fa un buf constant adesiara. Ets la granota inflada al bell mig d'un gran cossi que s'escalfa al sol jutge

i abraça la calitja. Deus ésser l'aliment d'alguna criatura salvatge o paleolítica que espera assedegada el seu plat favorit, l'adob amb què es nodreix la pols que esdevindrà un dia assenyalat que empeny amb traïdoria.

Juli Capilla
València, 1970

Títol poemari: 'L'Instant fugaç'
Editorial: Bromera

Al vent
Crònica
d'una nova
cançó
Carles Gámez

PUV
http://puv.uv.es